

Det tror vi er muligt, hvis vi i loven indbygger en række incitamentter til, at ejere og lejere og kommuner og de forskellige aktører tænker sig om, finder den bedste og den mest hensigtsmæssige løsning, og det er som bekendt ikke altid den dyreste.

Det lovforslag, vi nu behandler, indeholder en lang række elementer af meget teknisk karakter, der hver for sig og tilsammen går i den rigtige retning. Vi kan altså som udgangspunkt fuldstændig tilslutte os de elementer, der er i lovforslaget. Men som sagt er de af meget teknisk karakter, og derfor imødeser vi, at der kommer en drøftelse, hvor vi kan kigge på de problemer, der måtte være i det.

Der er en ting, som jeg alvorligt savner i lovforslaget, og det er spørgsmålet om byfornylsesselskabernes honorarer. Det er jo sådan, at honoraret fastsættes som en fast procentdel af byfornylsessagens samlede omkostninger. Det er altså sådan, at de aktører, der skal rådgive ejere og andelshavere, ikke har noget incitament til at billigøre byfornyelsen. Det rammer nemlig dem selv på pengepungen. Og der skal jo ikke meget fantasi til at forestille sig, at den form for honorering ikke ligefrem er med til at sikre mere byfornyelse for de samme penge.

I Det Konservative Folkeparti ønsker vi derfor at tage hul på debatten om byfornylsesselskabernes honorarer. Det er selvfølgelig muligt at finde frem til en model, hvor byfornylsesselskaberne får penge for det arbejde, de rent faktisk udfører, og ikke ud fra en fast procentdel af de samlede udgifter. Vi tror, at det i virkeligheden vil være det, der allerbedst ville kunne skabe incitamentet til, at vi får mere byfornyelse for de samme penge. Jeg vil nu lytte nysgerrigt til, om by- og boligministeren er indstillet på at tage en sådan drøftelse med kredsen af de partier, der stod bag byfornylsesloven, og dermed også være med til at udsende det signal til aktørerne, at det er et område, der vil blive taget fat på.

Vi vil gå aktivt og konstruktivt ind i udvalgsbehandlingen, og vi håber, at by- og boligministeren vil være lydhør og imødekommende over for vort ønske om en drøftelse af de enkelte elementer.

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil gerne rose regeringen for at have taget fat på dette problem. Det er jo noget, der har været til diskussion i byfornylsesverdenen i mange, mange årtier, kunne man næsten sige.

Spørgsmålet er: Blicher udgifterne rent faktisk holdt tilstrækkeligt nede? Er der, fordi vi giver så meget støtte, faktisk en tendens til, at udgifterne ikke bliver holdt nede, og at det bliver unødvendig dyrt, så vi dermed får mindre byfornyelse for de penge, vi ofrer på det?

Man har nogle gange, når man ser på byfornyelsen, en fornemmelse af, at det ikke fungerer således, at priserne bliver holdt nede, fordi incitamentsstrukturen ikke er til det. De, der er tæt på handlingerne, og har indflydelse på det konkrete projekt, er jo ofte ikke dem, der betaler, men det er dem, der får en fordel ud af det, og det er jo en broget skare af ejere, lejere, byfornylsesselskaber og rådgivere. Det er dem, der får noget ud af, at det kan blive dyrere, for så får de måske en bedre kvalitet.

De, der måske kan kontrollere, er kommunerne, men de står lidt på sidelinjen, og det gør det faktisk til en svær sag at have med at gøre, for staten er jo den store kasseudbetaler, og staten er langt væk. Derfor er det en stor opgave, og det er også en vanskelig opgave. Men den er vigtig at tage fat på, for det, man sidder tilbage med, når man har set på byfornyelsesprojekter, er tit en fornemmelse af, at det blev måske lidt dyrere, fordi det var byfornyelse.

Hermed være ikke sagt, at fordi et enkelt projekt er dyrt, er det det, at det er dyrt, der er galt, for der kan være gode grunde til, at et enkelt projekt er dyrt. Men den generelle tendens til, at der måske bliver lagt lidt ekstra ovenpå, og at man ikke er opmærksom på, at der måske er en vindueskarm eller noget lignende, som man godt kunne bevare, men som man river ned, fordi det egentlig ikke koster så meget ekstra for aktørerne, er for os at se den væsentligste problemstilling, og vi synes, at det er godt, man tager fat på den.

Der er mange af de ting, der ligger i forslaget, som vi kan støtte, og dem kan vi vende tilbage til i udvalgsbehandlingen. Men på grund af den korte tid tror jeg, at jeg lige vil nævne nogle af de steder, hvor jeg synes, der kan være nogle problemer, som vi godt vil se lidt nærmere på.

Vi er ikke overbevist om det fornuftige i reglerne om mertilsagn og heller ikke om fornuften i fjernelse af støtten til offentlig information eller konsulentbistand ved aftalt boligforbedring. Der var måske i virkeligheden med hensyn til det sidste punkt grund til at gå den anden vej og sørge for, at det blev brugt lidt mere, end det er blevet brugt hidtil, netop for at sikre de måske organisatorisk svage ejendomme.